

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **O. B. C.**, zast. JUDr. Petrem Kučerou, Ph.D., advokátem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2016, č. j. OAM-1054/ZA-ZA02-K01-2015, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný dospěl k závěru, že žádost žalobce je podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon a azylu“) nepřípustná a z tohoto důvodu řízení ve smyslu § 25 písm. i) uvedené právní úpravy zastavil.

Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné. K věci uvedl, že důvodem pro jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je mimo jiné skutečnost, že ve vlasti původu měl strach z rebelů, kteří žijí na severu Pobřeží slonoviny stejně jako muslimové a jelikož je muslim, měl by s rebely problémy, má strach, že by jej násilně odvedli, aby za ně bojoval. Dále je důvodem jeho žádosti skutečnost, že v jeho vlasti je dle jeho názoru válka a povstání, nemá se kam vrátit, neboť zde nežije již žádný člen jeho rodiny. Na území České republiky žije již 10 let.

Žalobce namítal, že správní orgán v rámci rozhodnutí o jeho žádosti porušil procesní předpisy, které je třeba aplikovat na předmětné řízení, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Z odůvodnění napadaného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný posoudil žádost žalobce jako nepřipustnou z důvodu, kdy se jedná o opakovanou žádost a žalobce současně neuvedl nové skutečnosti, které by projednání této žádosti odůvodňovaly ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. K tomu žalobce namítal, že žalovaný mohl aplikovat ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu, dle kterého platí, že *„Ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.“* Je tedy zřejmé, že není povinností žalovaného opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany automaticky vyhodnotit jako nepřipustné, ba naopak každý jednotlivý případ by měl žalovaný posuzovat zcela individuálně a s ohledem na skutečnosti daného případu, případně zhodnotit, zda je možné využít ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu a opakovanou žádost i přes nenaplnění požadavků stanovených zákonem věcně projednat.

Dále žalobce uvedl, že z odůvodnění napadaného rozhodnutí nevyplývá, že žalovaný užití § 11a odst. 4 zákona o azylu vyloučil, či zda se tímto ustanovením vůbec zabýval. S ohledem na skutkové okolnosti tohoto případu má žalobce za to, že žalovaný měl uplatnit ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu a o žádosti žalobce tak měl věcně rozhodnout. Konstatoval, že okolnosti jeho žádosti, odůvodňují užití tohoto ustanovení, zejména s ohledem na skutečnost, a to vzhledem ke specifické situaci ve státě jeho původu, tedy Pobřeží slonoviny, kdy i v současné době dochází k opakovaným útokům a teroristickým útokům ze strany radikálů, když dle dostupných informací k takovému útoku došlo i v letošním roce.

Dle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu platí, jak žalobce dále uvedl, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. K tomu žalobce opětovně připomněl, že důvodem pro jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla mimo jiné skutečnost, že ve vlasti původu měl strach z rebelů, kteří žijí na severu Pobřeží slonoviny a do své vlasti se již nemá ke komu vrátit. Důvodem pro podání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany byla tedy obava o jeho život v případě návratu do jeho vlasti a také skutečnost, že na území České republiky již žije po deset let a chce zde zůstat.

Žalobce uvedl, že dle ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Dle odstavce 9 tohoto ustanovení se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace,

kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu jeho posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. V případě žalobce je naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, když žalobce má obavu z vyhrožování a násilného odvodu ze strany radikálů, přičemž důvod žalobcovy žádosti je možné podřadit pod zastávání určitých politických názorů, přičemž stát jeho původu není schopen vůči těmto radikálům zajistit účinnou ochranu. Na základě výše uvedeného žalobce shrnul, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Dále se žalobce domníval, že správní orgán ve svém rozhodnutí pochybil, když neposoudil možné důvody udělení mezinárodní ochrany z tzv. humanitárních důvodů. Namítal, že bezpečnostní situace zejména v mnoha afrických zemích se vyvíjí velice rychle, a proto je třeba vždy možnost této doplňkové ochrany zvažovat na podkladě aktuální bezpečnostní situace. Správní orgán si sice některé zprávy o vývoji bezpečnostní a politické situace vyžádal, ale věcně se jimi ve svém rozhodnutí nikterak nezabýval a nevypořádal. Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl vhodné poskytnout. Je zcela zřejmé, že v právních předpisech zákonodárce není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup, tedy v tomto případě poskytnutí azylu, vhodný či dokonce nutný. Zákonodárce tak ve většině takovýchto případů stanoví typicky demonstrativními výčty, kterými odstraňuje či zmírňuje tvrdosti obsažené v zákoně o azylu. Správní orgán tak může reagovat na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního, ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho úvahy je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Žalobce tak měl za to, že okolnosti jeho žádosti, odůvodňují užití tohoto ustanovení, a to vzhledem ke specifické situaci ve státě jeho původu, tedy Pobřeží slonoviny, kdy i v současné době dochází k opakovaným útokům a teroristickým útokům ze strany radikálů a dle dostupných informací k takovému útoku došlo i v letošním roce.

Současně žalobce poukázal na třicátou sedmou zprávu o pokroku od generálního tajemníka o operaci OSN na Pobřeží slonoviny, ze které v sekci bezpečnostní situace vyplývá, že přestože byl zaznamenán pokles bezpečnostních incidentů v pohraničních oblastech s Libérií výskyt násilných trestných činů, například ozbrojených loupeží, případů organizovaného lupičství a vloupání do obydlí v Abidžanu a jiných částech země zůstal vysoký. Tato zpráva dále zmiňuje také útoky na hranicích s Mali, stejně jako další střety, při kterých došlo k vysídlení civilistů. Dále tato zpráva zmiňuje ozbrojené útoky na dva tábory FRCI ve městě Olodio poblíž města Tabou v jihozápadní části země.

Proto se žalobce domníval, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když nebyla provedena veškerá nutná skutková zjištění ohledně stavu lidských práv a bezpečnostní situaci v zemi jeho původu, resp. s těmito případnými zjištěními se žalovaný ve svém rozhodnutí nikterak nevypořádal.

Dále žalobce uvedl, že dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Žalobce měl za to, že pokud by nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, splňuje žalobce minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, jelikož v případě jeho návratu do vlasti by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, jelikož by byl vystaven hrozbě násilného odvodu ze strany radikálů, či útokům na jeho osobu uvedenými výše.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že současná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je již sedmá v pořadí, přičemž první žádost podal žalobce dne 26. 1. 2005. O této žádosti bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-173/VL-20-2005. Správní orgán vydal následně dne 14. 2. 2007 rozhodnutí o neudělení azylu jmenovanému, které nabylo právní moci dne 20. 3. 2007. Proti rozhodnutí správního orgánu žalobce podal dne 11. 4. 2007 žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji dne 17. 4. 2007 usnesením č. j. 28 Az 28/2007-14 odmítl. Proti usnesení krajského soudu podal dne 22. 5. 2007 žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který dne 5. 12. 2007 řízení usnesením č. j. 6 Azs 94/2007-43 zastavil, s nabytím právní moci ke dni 18. 1. 2008.

Podruhé podal žalobce v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 2. 2008, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-141/VL-07-2008. Správní orgán vydal následně dne 15. 2. 2008 rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti. Proti rozhodnutí správního orgánu žalobce podal dne 19. 3. 2008 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který však řízení o žalobě usnesením č. j. 60 Az 26/2008 zastavil. Žalobce poté podal dne 12. 1. 2009 proti usnesení krajského soudu kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Ten ji dne 2. 7. 2009 usnesením č. j. 6 Azs 42/2009-66 odmítl, s nabytím právní moci ke dni 7. 8. 2009.

Potřetí podal žalobce v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 9. 2009, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-259/LE-BE02-2009. Správní orgán vydal následně dne 16. 10. 2009 opětovně rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 25 písm. i) zákona o azylu, které nabylo právní moci dne 29. 10. 2009. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu žalobu ke krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem č. j. 47 Az 58/2009-36 zamítl, s nabytím právní moci ke dni 11. 5. 2010. Proti rozsudku krajského soudu podal výše jmenovaný dne 12. 5. 2010 kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Usnesením č. j. 6 Azs 30/2010-55 byla kasační stížnost odmítnuta pro

nepřijatelnost. Usnesení Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci dne 13. 12. 2010.

Počtvrté podal žalobce v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 4. 2012, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-92/LE-LE05-2012. Správní orgán vydal následně dne 2. 5. 2012 rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 5. 2012. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu dne 21. 5. 2012 žalobu ke krajskému soudu v Ostravě, který řízení o ní usnesením č. j. 2 Az 6 2012-44 zastavil. Usnesení nabylo právní moci dne 11. 10. 2012. Jmenovaný nepodal proti tomuto usnesení kasační stížnost.

Popáté podal žalobce v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 7. 2013, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-135/LE-LE21-2013. Správní orgán vydal dne 26. 11. 2013 rozhodnutí, kterým posoudil tuto žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou a řízení zastavil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 12. 2013. Proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobce dne 17. 12. 2013 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, ve které zároveň požádal o přiznání odkladného účinku podané žalobě. Krajský soud v Ostravě vydal dne 17. 1. 2014 usnesení, kterým odkladný účinek podané žalobě nepřiznal a následně žalobu ve věci podanou dne 28. 11. 2014 zamítl rozsudkem č.j. 62 Az 7/2013, který dne 10. 12. 2014 nabyl právní moci. Usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 205/2014-33 ze dne 8. 10. 2015 pak byla jako nedůvodná odmítnuta i kasační stížnost podaná ve věci žalobcem, usnesení nabylo právní moci dne 27. 10. 2015.

Pošesté podal žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 25. 9. 2014, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-211/LE-BE03-2014. Správní orgán vydal následně dne 23. 10. 2014 rozhodnutí, kterým bylo řízení opět zastaveno z důvodu nepřipustnosti podané žádosti. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 10. 2014. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu dne 12. 11. 2014 žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který řízení o ní usnesením č. j. 49 Az 18 2012-12 zastavil. Usnesení nabylo právní moci dne 5. 1. 2015. Žalobce nepodal proti tomuto usnesení kasační stížnost.

Žalovaný konstatoval, že žalobce ve své aktuální (sedmé) žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 12. 2015 sdělil, že svou vlast opustil v roce 1998. K důvodům svého odjezdu ze země uvedl, že už ho nebaví opakovat pořád to samé, neboť „o azyl žádám již 12 let a stále uvádím to samé, už nemám co uvést.“ Českou republiku žalobce ve své žádosti označil za cílovou zemi a uvedl, že nechápe, jak je možné, že po deseti letech, co zde žije, nedostane trvalý pobyt, a že musí pořád žádat o azyl. Žalobce též sdělil, že o mezinárodní ochranu v České republice žádá ze stále stejných důvodů – v Africe nemá žádné kontakty, nemá se kam vrátit. Správní orgán tak po posouzení důvodů pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedených žalobcem dospěl k závěru, že žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany ze zcela stejných důvodů jako u svých předešlých žádostí. Těmito žalobcem tvrzenými důvody se správní orgán zabýval v rámci předcházejících řízení vedených se žalobcem, nejpodrobněji v řízení o jeho první žádosti. Hlavním smyslem a účelem opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by

mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího (předchozích) řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce však ve své sedmé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti, ani neuvedl a jen pouze při jejím podání odkázal na zcela totožné důvody, které již uvedl v případech svých šesti předešlých žádostí, tak ani správní orgán neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Při nařízeném jednání zástupce žalobce konstatoval, že žalobce podal žalobu ze tří žalobních důvodů. Jednak je názoru, že se žalovaný nevypořádal s námitkami dotýkajícími se ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu, dále že žalovaný nepřihlédl při svém rozhodování k ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a současně bylo dle názoru žalobce povinností žalovaného zvažovat, zda mu neměl být udělen humanitární azyl, či zda v případě žalobce nebyly důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Pověřená pracovnice žalovaného popřela oprávněnost žaloby a zdůraznila, že účelem opakované žádosti je postihnout takové případy, kdy se objeví nové závažné skutečnosti. Důraz je kladen právě na to, aby takové skutečnosti byly zcela nové a teprve poté je možno aplikovat ustanovení § 11a odst. 4 zák. o azylu. Pokud je žádost nepřijatelná, pak se důvody žádosti nehodnotí. Dále uvedla, že úroveň tvrzení žalobce předurčuje i kvalitu rozhodnutí a že povinnost tvrzení žalobce je rozhodujícím kritériem pro konečné rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 9. 12. 2015 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že je národnosti ivorienne, státní příslušnosti Pobřeží slonoviny, vyznává islám a není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. V roce 2010 proti němu bylo v České republice vedeno trestní stíhání z důvodu nelegálního pobytu, kdy byl odsouzen k 16 měsíčnímu trestu odnětí svobody. Ke svým rodinným poměrům sdělil, že je s svobodný nemá žádnou vyživovací povinnost. V roce 2002 se mu narodil syn, ale zemřel. Dále uvedl, že místo pobytu své matky nezná a jeho otec zemřel. Má 8 sourozenců, 1 z jeho bratrů žije ve Velké Británii, a kde žijí ostatní, to žalobce nevěděl. Konstatoval, že nedokončil středoškolské vzdělání, nemá žádné odborné předpoklady k výkonu povolání. Ve své vlasti pracoval jako prodáváč na benzínové stanici, v České republice vykonával různé práce bez pracovního povolení a 2 roky prodával oblečení ve firmě Kenvelo. Nemá žádné finanční prostředky ani majetek a nemá ani nárok na žádnou sociální dávku. Svoji vlast opustil v roce 1998 a k důvodům svého odjezdu ze země sdělil, že ho již nebaví je stále opakovat, protože o mezinárodní ochranu žádá již 12 let. Od roku 1998 do roku 2002 žil v Itálii a v posledních 10 letech pobývá v České republice, kde již 5× žádal o mezinárodní ochranu. Po dobu svého pobytu v zahraničí nenavázal spojení se zastupitelským úřadem své vlasti. Uvedl, že důvody pro podání žádostí jsou v jeho případě stále stejné, neboť nemá v Africe žádné kontakty a nemá se kam vrátit.

Česká republika je pro něho cílovým státem on by tu měl dostat trvalý pobyt, protože zde žije již 10 let a nechápe, proč po takové době povolení k pobytu nedostal. Má pocit, že mu nikdo nedal šanci, kterou potřebuje na zlepšení svého života a nemá žádnou perspektivu. Do vlasti se vrátit nechce, protože neví, kde jsou jeho příbuzní a v zemi je také problém s povstáním a s válkou.

Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pobřeží slonoviny. Konkrétně vycházel z třicáté sedmé zprávy o pokroku od generálního tajemníka o Operaci OSN na Pobřeží slonoviny, Rada bezpečnosti OSN S/2015/940, 8. prosince 2015, Informace MZV, č.j. 92173/2016-LPTP, ze dne 26. února 2016 a Informací ČTK „Prezident Pobřeží slonoviny Ouattara byl zvolen v prvním kole“, 28. 10. 2015 a „Prezident Pobřeží slonoviny omilostnil 3100 vězňů“, 31. 12. 2015.

Dále krajský soud z průběhu správního řízení zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí provedl porovnání jednotlivých tvrzení žalobce uvedených v jeho jednotlivých žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval, že žalobce uváděl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Pobřeží slonoviny opětovně vrátit, jak uváděl v průběhu správního řízení o jeho předešlých žádostech o udělení mezinárodní ochrany, tedy obavu z bezpečnostní situace v zemi, ztrátu kontaktů a snahu o legalizaci svého dalšího pobytu v České republice s tím, že o azyl žádá již 12 let a nebaví ho stále dokola opakovat stejné skutečnosti. Žalovaný pak neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť dle názoru žalovaného žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Žalovaný tak konstatoval naplnění podmínek stanovených ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou. Proto řízení ve smyslu ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Upozornil přitom i na ust. § 10a odst. 2 dané právní úpravy, dle něhož *„je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany“*.

Hodnocením skutkových okolností projednávané věci ve vazbě na námitky vyslovené v žalobě dospěl krajský soud k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná.

V ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je upravena nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která nastává, pokud podal cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 uvedené právní úpravy. Toto ustanovení pak připustnost žádosti váže na posouzení toho, zda se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, či že mu hrozí vážná újma podle § 14a). Podle § 25 zákona o azylu se řízení zastaví, pokud (písm. i) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Jak již krajský soud výše uvedl, a jak žalovaný konstatoval v napadeném rozhodnutí na str. 4 - 6, žalobce ve své poslední žádosti o azyl ze dne 9. 12. 2015 neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že jsou novými pro hodnocení toho, zda byl vystaven v zemi původu azylově relevantnímu pronásledování. Krajský soud proto uzavírá, že argumentace správního orgánu ohledně jím pořízených podkladů o situaci v Pobřeží slonoviny je správná. Soud tak nemohl shledat žádnou vadu řízení, ani žádnou nezákonnost, a postup žalovaného, který vyslovil nepřipustnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany z důvodů neuplatnění nových skutečností oproti žádosti dřívější a následně z uvedeného důvodu řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil, shledal bezchybným a zákonným.

Nynější žádost žalobce posuzoval žalovaný správně zejména z toho úhlu pohledu, zda došlo ke změně poměrů vzhledem k osobě žalobce nebo situace v zemi původu. Postupoval tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 3 Azs 178/2016), dle níž *„Institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmito podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znova meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany.“*

Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany konstatoval naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Pobřeží slonoviny opět vrátit, jak uváděl v průběhu správního řízení, tedy obavu z bezpečnostní situace v zemi, ztrátu kontaktů a snahu o legalizaci svého dalšího pobytu v České republice s tím, že o azyl žádá již 12 let a nebaví ho stále dokola opakovat stejné skutečnosti. Žalobce tedy neuvedl žádnou novou okolnost ve smyslu zákona o azylu, která by mohla být důvodem k opětovnému vedení správního řízení. Žalovanému proto nelze vytýkat, že při svém rozhodování nepostupoval dle ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu neboť, jak vyplývá ze shora uvedeného, neshledal a ani nemohl shledat žádný důvod zvláštního zřetele, který by mu umožňoval posoudit opakovanou žádost (sedmou v pořadí) jako přípustnou. Z informací poskytnutých žalobcem v průběhu azylového řízení rovněž nevyplynulo, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství či národnosti. Krajský soud proto námitku žalobce, dle níž žalovaný pochybil, když při svém rozhodování nepřihlédl i ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, označil za nedůvodnou. Lze rovněž konstatovat, že v případě žalobce, s ohledem na shora uvedené, nebyly zjištěny ani důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného rovněž neshledal, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Krajský soud přitom plně odkazuje na argumenty žalovaného obsažené v jeho písemném vyjádření k žalobě a rovněž tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se s nimi plně ztotožňuje.

Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. březen 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně